

THE NEGOTIATIONS FOR THE SETTLEMENT OF A TREATY

Gheorghe Buzescu

Lecturer, PhD, "Ovidius" University of Constanța

Abstract: Treaty as the main source of international law, as determined by the importance that it holds a significant coding of these materials, thus creating a true branch of international law.

With the expansion and diversification of international society and enhancing economic and political relations established between states, the role of treaties has increased considerably and is becoming increasingly important because they cover all areas relating to cooperation among the states, whatever their differences of political, ideological or their social structure. Moreover, the Treaty has a fundamental role in the fundamental relationships and a very important contribution both as a source of international law as a means of peaceful cooperation between states, regardless of their regimes constitutional or social, and because the entities that form international society are bound in the relations established between these provisions and the provisions of treaties to which they are parties.

The conclusion of treaties "to put an end to devastating wars were settled peaceful solutions more or less fair, it has paved the way for cooperative actions, and finally laid the foundations of institutional mechanisms strong cooperation".

Keywords: parties, consent, plenipotentiary, negotiation, legal effects.

1. PERSOANELE ÎNVESTITE CU DEPLINELE PUTERI ÎN NEGOCIEREA TRATATELOR INTERNAȚIONALE

Majoritatea doctrinarilor, pornind de la principiul suveranității, au fost de acord ca organul competent ce poate reprezenta statele în cadrul încheierii tratatelor internaționale trebuie să fie desemnat de fiecare stat în parte pe baza legislației interne¹.

Astfel, îndeplinirea oricărui act cu privire la tratat se realizează de reprezentanții statelor cu atribuții speciale în acest domeniu, reprezentanți ce sunt împuterniciți prin intermediul unor documente ce emană de la autoritățile competente din cadrul fiecărui stat. Aceste documente reprezintă "deplinele puteri".

Conform Convenției de la Viena din 1969 privind dreptul tratatelor, prin "deplinele puteri" se înțelege "documentul emanând de la autoritatea competentă a unui stat și desemnând una sau mai multe persoane împuternicite să reprezinte statul pentru negocierea, adoptarea sau autentificarea textului unui tratat, pentru a exprima consimțământul statului de a fi legat printr-un tratat sau pentru a îndeplini oricare alt act cu privire la tratat".

Depunerea "deplinelor puteri" se realizează în cadrul conferințelor internaționale. În prezent "deplinele puteri" se acordă în special prin semnare.

O persoană, un reprezentant al statelor ce deține "deplinele puteri", poartă denumirea de "plenipotențiar".

În general, "deplinele puteri" sunt redactate în limba națională a statului pe care acestea îl reprezintă. În conținutul documentului, șeful de stat se exprimă la persoana întâi plural și expune pe scurt scopul pe baza căruia plenipotențiarul a fost trimis. Astfel, plenipotențiarul este înzestrat cu

---

¹ Bogdan Adrian, *Drept internațional public*, Editura UNIVERSITARIA, Craiova, 2012, p.124.

putere deplină și absolută pentru a executa și îndeplini actele ce i-au fost încredințate în virtutea acelei puteri.

De asemenea, conform “deplinelor puteri” se stabilesc limitele în care reprezentanții împuterniciți ai statului respectiv pot acționa și actele pe care aceștia le pot realiza în numele acelor documente.

În principiu, negocierea unui tratat sau încheierea tratatului poate fi exercitată de către un reprezentant ce trebuie să poarte “deplinele puteri”, însă în situația în care reiese din practica statelor sau din alte circumstanțe, statul își manifestă intenția de a considera o anumită persoană reprezentant și nu mai este necesară prezentarea “deplinelor puteri”.

Sunt considerați ca reprezentând statul lor în virtutea funcțiilor pe care le dețin, nefiind obligați să prezinte “deplinele puteri”:

a) șefii de stat, șefii guvernelor și miniștrii afacerilor externe, pentru toate actele referitoare la încheierea unui tratat;

b) șefii misiunilor diplomatice, pentru adoptarea textului unui tratat care se încheie între statul acreditant și statul acreditat;

c) reprezentanții acreditați ai statelor la o conferință internațională sau pe lângă o organizație internațională ori pe lângă un organ al acesteia, pentru adoptarea textului unui tratat în acea conferință sau organizație².

Acești reprezentanți acreditați sau chiar ambasadorii, deși sunt împuterniciți de drept să desfășoare procedura de negociere și să adopte textul unui tratat fără a fi înzestrați cu “deplinele puteri”, aceștia trebuie să dețină aceste documente pentru a putea semna respectivul tratat.

În cazul în care o persoană, un reprezentant al statului nu poartă sau nu deține “deplinele puteri”, nu poate fi autorizată să exercite anumite proceduri cu privire la încheierea unui tratat, întrucât acesta va fi lipsit de efecte juridice. De asemenea, încălcarea sau depășirea dispozițiilor cuprinse în “deplinele puteri” determină pentru actul respectiv lipsa efectelor juridice.

Totuși, potrivit Convenției privind dreptul tratatelor, “deplinele puteri” pot fi dobândite ulterior de către statul în cauză în mod expres sau tacit, însă cu acordul celorlalte state. Pe durata confirmării “deplinelor puteri”, acordul celorlalte state se poate revoca, moment în care statul respectiv pierde posibilitatea de a deveni parte la acel tratat.

Depunerea sau verificarea “deplinelor puteri” se realizează întotdeauna înainte de începerea fazei de negociere, indiferent de modul de desfășurare a acesteia.

În ceea ce privește obiectul “deplinelor puteri” acesta este format în mod cumulativ sau separat din următoarele elemente:

a) negocierea și elaborarea textului tratatului;

b) semnarea tratatului în scopul autentificării lui, sub rezerva ratificării;

c) exprimarea consimțământului de a fi legat de tratat prin semnare;

d) înmânarea ori depunerea instrumentelor de ratificare sau aderare la tratat³.

Natura juridică a “deplinelor puteri” a suferit transformări de-a lungul timpului, întrucât aceasta s-a dezvoltat și a evoluat.

Inițial, în trecut, în cadrul tratatelor încheiate între monarhi, “deplinele puteri” erau desemnate printr-un mandat și reprezentau o condiție de validitate a tratatului. În această situație, plenipotențiarul avea atribuția de a lega statul prin tratatele stabilite și semnate de el, iar monarhul avea îndatorirea de a ratifica acel mandat.

În prezent, spre deosebire de situația statelor care erau legate prin mandat, statele nu mai sunt obligate să accepte tratatul prin care plenipotențiarul, care le reprezintă în cadrul negocierilor, le-a angajat.

² Stelian Scăunaș, *Drept Internațional Public*, Editura CH Beck, București, 2007, p.88.

³ Grigore Geamănu, *Drept Internațional Public*, vol.II, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983, p.83.

În practica actuală, o persoană este împuternicită cu “deplinele puteri” în virtutea semnării tratatului, în special, întrucât aceasta reprezintă primul act juridic ce emană obligații statului cu privire la acel tratat.

De asemenea, în prezent, rolul “deplinelor puteri” este mai puțin important din punct de vedere juridic, întrucât prin intermediul lor se autorizează doar negocierea și semnarea, tratatul rămânând, de fapt, definitiv prin ratificare.

Prin împuternicirea cu “deplinele puteri”, plenipotențiarul își ia angajamentul de a executa și îndeplini toate actele ce decurg de la autoritatea competentă care l-a numit fără a desfășura acțiuni ce pot contraveni acestor acte sau care ar putea duce la încălcarea acestora.

2. ACȚIUNILE DESFĂȘURATE ÎN CADRUL PROCESULUI DE NEGOCIERE A TRATATELOR INTERNAȚIONALE

Negocierea reprezintă prima etapă în cadrul procesului de încheiere a tratatelor internaționale. Procedura de negociere poate fi realizată într-o perioadă scurtă sau aceasta poate să dureze mai mulți ani.

Această fază a procesului de încheiere reprezintă, de asemenea:

- a) mijlocul principal de soluționare a diferendelor internaționale;
- b) forma de lucru, în vederea adoptării unei hotărâri de lucru, precum și a deciziilor în cadrul organizațiilor internaționale sau una din funcțiile misiunilor diplomatice⁴.

În exercitarea suveranității statelor, negocierea privită ca o instituție politico-juridică reprezintă o modalitate firească, liberă a acestora de a acționa în cadrul relațiilor internaționale.

Conform articolului 2, lit.e din Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor, statul negociator reprezintă ”un stat care ia parte la elaborarea și adoptarea tratatului”. Aceste operațiuni reprezintă elementele constitutive ale fazei de negociere și constituie chiar scopul acesteia, ajungerea la un consens în ceea ce privește conținutul tratatului și ulterior adoptarea textului respectiv.

Așadar, faza de negociere presupune stabilirea cauzelor și elaborarea textului tratatului. Întrucât reprezintă o fază esențială în care se convine asupra conținutului tratatului, se impune prezența unor diplomați cu experiență în cadrul procesului de negociere.

În general, negocierile sunt realizate de către diplomați, ce conduc delegațiile de negociere și au ca scop apărarea intereselor statului, miniștrii afacerilor externe sau șefii de state intervenind doar în situații deosebite. Miniștrii afacerilor externe sau șefii de state sunt implicați doar în perfecționarea unor aspecte cu privire la tratat sau soluționarea unor anumite probleme.

Delegațiile ce sunt însărcinate cu procedura negocierii sunt formate din specialiști din domeniul economic, juridic sau militar. Aceștia se ocupă cu rezolvarea problemelor esențiale din cadrul procesului, finalizarea acestuia fiind realizată de către diplomați.

Pentru a putea încheia faza negocierilor, diplomații trebuie să dețină ”deplinele puteri”. Cu alte cuvinte, negocierea se desfășoară între reprezentanții statelor cu atribuții speciale în acest domeniu⁵. Acești reprezentanți sunt împuterniciți de către autoritățile competente ale statelor prin anumite documente numite “deplinele puteri”.

Conform constituțiilor majorității statelor, faza de negociere se realizează de către organele executive ale acestor state. Așadar, spre deosebire de trecut, când șefii de stat aveau posibilitatea de a încheia în mod direct tratatele internaționale, în prezent aceștia participă la negocieri în mod excepțional, iar participarea lor se face, de regulă, prin intermediul persoanelor împuternicite cu “deplinele puteri”.

Pe lângă acești plenipotențiarari există anumite persoane, care în virtutea funcției pe care o ocupă, pot, de asemenea, realiza procedura de negociere a tratatului.

⁴ Viorel Velișcu, Pîrvu Loredana, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2012, p. 297.

⁵ Nicolae Purdă, Nicoleta Diaconu, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2011, p.174

Aceste persoane sunt: șeful statului, șeful guvernului, ministrul de externe, șefii misiunilor diplomatice și reprezentanții statelor participanți la o conferință sau la lucrările unei organizații internaționale⁶.

În general, în cadrul negocierilor bilaterale ambasadurilor, experților, anumitor persoane cunoscute nu li se impune împuternicirea cu “deplinele puteri”.

În ceea ce privește negocierea tratatelor multilaterale în cadrul conferințelor internaționale, înainte de începerea acestei proceduri, se realizează depunerea și verificarea “deplinelor puteri”.

În cadrul desfășurării fazei de negociere, statele pot acționa, în principiu, în mod liber.

Însă, în situația în care soluționarea unui diferend apărut între state reprezintă scopul unui tratat și statele sunt obligate să rezolve conflictul numai pe cale pașnică, negocierea se va încadra, de asemenea, în acea obligație, fiind restrâns astfel modul liber de a acționa.

Așadar, o obligație de negociere în vederea încheierii unor tratate se poate stipula printr-un pactum de negociando, încorporat de obicei în textul unui tratat⁷.

Pe parcursul desfășurării procedurii de negociere statele trebuie să respecte normele și principiile de drept internațional public cu caracter imperativ. Încălcarea și neîndeplinirea acestor dispoziții și principii pun la îndoială chiar validitatea tratatului respectiv.

De asemenea, faza negocierii trebuie realizată având la bază principiul bunei-credințe.

Acest concept al bunei-credințe presupune adoptarea unui comportament adecvat de către părțile contractante cărora nu le este permis să-și susțină propria poziție cu vehemență, fără a pune în discuție sau accepta o modificare a acesteia sau o altă opinie. Astfel, negocierea este realizabilă și susceptibilă de atingerea unui acord.

În acest sens, statele ar trebui să aibă în vedere faptul că nu este indicată exercitarea unor acte care ar avea tendința de a influența sau diminua obiectul sau scopul tratatului respectiv.

Însă, având în vedere că în faza negocierilor obiectul și scopul tratatului sunt în discuție fără a se fi ajuns încă la un consens, nu este necesară această restricționare a libertății prin eliminarea încă de la început a anumitor moduri de a acționa.

Negocierile se pot desfășura astfel⁸:

a) prin intermediul ministerelor afacerilor externe și a misiunilor diplomatice într-un mod obișnuit, diplomatic;

b) prin convorbiri sau schimburi de corespondență. Astfel, fiecare dintre părțile participante pune la dispoziția celeilalte părți proiectul său și își exprimă observațiile cu privire la lucrarea celeilalte părți până la momentul în care cele două părți ajung la un acord asupra textului tratatului;

c) prin persoane sau delegații împuternicite să negocieze tratatul. Acestea își stabilesc locul de întrunire în capitala unuia dintre statele în cauză sau într-o altă localitate. În cadrul acelei reuniuni, ce are ca scop ajungerea la un consens în ceea ce privește textul tratatului, persoanele, respectiv delegațiile, analizează o serie de proiecte referitoare la conținutul tratatului. Pe parcursul întregii întruniri, acestea mențin legătura cu guvernele lor din statele respective pentru a primi anumite indicații;

d) la conferințe sau congrese internaționale. În cadrul acestor conferințe și congrese internaționale se desfășoară procedura cu privire la tratatele multilaterale;

e) în cadrul organizațiilor internaționale. Astfel, în cadrul Organizației Națiunilor Unite au fost negociate și adoptate majoritatea documentelor privind drepturile omului.

Un alt aspect în legătură cu negocierea textului tratatelor îl reprezintă “stabilirea actelor ori procedurilor care se includ în această fază”⁹.

Ca urmare, negocierea textului cuprinde două etape:

⁶ Bogdan Adrian, *Drept Internațional public*, Editura UNIVERSITARIA, Craiova, 2012, p.126

⁷ Grigore Geamănu, *Drept Internațional Public*, vol.II, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983, p.84.

⁸ Ion Diaconu, *Curs de drept internațional public*, Casa de Editură și Presă “ȘANSA” S.R.L., București, 1993, pp.192-193.

⁹ Ivan Anane, *Asistența, supravegherea, urmărirea, ordinea și siguranța publică în spațiul Schengen*, CONFERINȚA - PARTICULARITĂȚI ALE UNOR INSTITUȚII DIN NOUL C.P.P., Constanța, Secțiunea Drept procesual penal, 2016

- a) actele cu caracter preliminar;
- b) negocierile propriu-zise cuprind:
  - verificarea deplinelor puteri;
  - ducerea tratativelor¹⁰.

Actele cu caracter preliminar reprezintă cercetările desfășurate de autoritățile competente, prin intermediul unor reprezentanțe diplomatice acreditate în scopul de a descoperi dacă statul în cauză sau reprezentanții acestuia au intenția să negocieze în legătură cu problema în cauză, pentru a stabili nivelul negocierilor sau chiar tipul tratatului ce urmează a fi negociat și cu caracter preliminar, aspectele asupra cărora se va negocia.

Negocierile propriu-zise debutează cu verificarea “deplinelor puteri”. Această verificare se face cu scopul de a evita invocarea incompetenței cu privire la reprezentant de către statul în cauză și de a hotărî încă de la început modul în care vor decurge eventualele tratative și concluzia la care se poate ajunge.

Ducerea tratativelor reprezintă un ansamblu de operații legate de aspectele asupra cărora se va negocia.

Aceste aspecte privesc poziția fiecărei părți față de problemele ce trebuie reglementate, poziție ce trebuie susținută de o serie de argumente, schimbul de acte sau documente normative ce cuprind problemele în cauză, luarea în considerare a unor norme, principii, reguli sau reglementări internaționale în materie, precum și alte operații cu privire la negocierea tratatului.

Pe baza acestor tratative se ajunge la un acord în ceea ce privește textul tratatului.

Un tratat cuprinde:

- a) titlul;
- b) un preambul;
- c) prevederile sau clauzele de fond;
- d) clauzele finale;
- e) anexele¹¹.

Titlul prezintă succint domeniul reglementat în cadrul conținutului tratatului.

Preambulul tratatului conține în primul rând enumerarea sau prezentarea părților contractante. Pe lângă acestea se enunță anumite clauze, prevederi cu caracter general referitoare la scopul și obiectul tratatului.

Aceste prevederi pot avea valoare juridică în următoarele cazuri:

- dacă oferă o precizare exactă a scopului tratatului, pentru a determina interpretarea lui;
- dacă fac trimitere la o serie de reguli, dispoziții, norme de drept internațional pentru a înlătura orice fel de nelămurire cu privire la conținutul tratatului.

Prevederile sau clauzele de fond formează partea dispozitivă. Acestea expun o enumerare a normelor, regulilor stabilite de către părțile tratatului, precum și o precizare a drepturilor și obligațiilor acestora.

Clauzele finale reprezintă prevederi cu caracter procedural, întrucât prezintă reguli privind înregistrarea, publicarea, semnarea, ratificarea, aderarea, acceptarea, aprobarea, termene, modul de intrare în vigoare sau condițiile de denunțare ale tratatului. Acestea sunt urmate de o parte protocolară ce stabilește localitatea și data semnării tratatului, numărul de exemplare întocmite, limbile folosite și conține semnăturile reprezentanților părților¹².

Tratatul poate fi prevăzut și cu anumite anexe. Aceste anexe reprezintă o serie de articole adăugate textului tratatului și fiecare dintre ele necesită semnătura plenipotențiarului. Anexe pot fi: declarațiile de interpretare, notele, scrisorile părților sau chiar protocoale.

¹⁰ George Velicu, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2012, p.98.

¹¹ Ion Diaconu, *Curs de drept internațional public*, Casa de Editură și Presă “ȘANSA” S.R.L., București, 1993, p.191.

¹² Ivan Anane, *Protecția datelor cu caracter personal, a informațiilor clasificate și accesul populației la informații de interes public*, CONFERINȚA - PARTICULARITĂȚI ALE UNOR INSTITUȚII DIN NOUL COD DE PROCEDURĂ PENALĂ, Constanța, Secțiunea Drept procesual penal, aprilie 2016

Tratatelor principale le pot fi anexate, de asemenea, alte tratate suplimentare. La tratat pot fi anexate acte adiționale unilaterale ale statelor participante, în care acestea își exprimă rezerve la unele dispoziții sau fac declarații.

În funcție de decizia părților, aceste anexe pot deveni parte integrantă în cadrul tratatului, moment în care dobândesc aceeași importanță și forță juridică precum tratatul.

Odată cu elaborarea textului tratatului și ajungerea la un acord în ceea ce privește acest text, se trece la următoarea etapă, și anume, adoptarea textului.

În trecut, adoptarea textului tratatului se realiza prin aplicarea regulii unanimității. Această regulă presupunea că fiecare stat ce a participat la procedura negocierii să își exprime consimțământul cu privire la conținutul aceluiași tratat.

În prezent, în cazul tratatelor multilaterale, care se negociază în cadrul conferințelor internaționale pentru adoptarea textului, este suficientă exprimarea consimțământului a 2/3 din statele prezente și votante, regula unanimității rămânând valabilă pentru tratatele bilaterale sau cele încheiate de un număr redus de state.

În consolidarea acestei practici, în art. 9 din Convenția de la Viena din 1969 privind dreptul tratatelor se prevede că “adoptarea textului se efectuează cu consimțământul tuturor statelor care au participat la elaborarea lui, cu excepția cazurilor adoptării textului la o conferință internațională, care se face cu majoritatea de două treimi, afară numai dacă statele, cu aceeași majoritate, nu au convenit asupra unei reguli diferite”.

De altfel, în cadrul desfășurării etapei de adoptare a textului tratatului pot apărea anumite discuții între părțile contractante, acestea putând introduce ulterior modificări în conținutul textului.

Cu privire la numărul de exemplare întocmite la încheierea unui tratat, tratatele bilaterale se încheie în două exemplare, iar tratatele multilaterale se încheie într-un singur exemplar și se vor trimite copii celorlalte părți de către statul depozitar.

În ceea ce privește limba de redactare a unui tratat nu sunt stabilite dispoziții, reguli sau norme de drept internațional. În consecință, statele contractante au posibilitatea să încheie tratatul în limba aleasă și acceptată de către ele.

De-a lungul timpului, evoluția limbilor folosite la încheierea tratatelor a suferit anumite modificări. Astfel că, în Evul Mediu limba oficială era limba latină. Ca urmare, la vremea respectivă tratatele dintre state erau încheiate în limba latină. La sfârșitul secolului al XVII-lea “limba unanim recunoscută a diplomației și tratatelor”¹³, limba latină, este înlocuită cu limba franceză. Odată cu începerea secolului al XX-lea este recunoscută ca limbă internațională și limba engleză. În prezent, sunt apreciate drept limbi oficiale în cadrul O.N.U.: limba arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă.

În cazul tratatelor bilaterale limbile utilizate în scopul redactării sunt stabilite de comun acord, astfel încât actul respectiv poate fi redactat într-o singură limbă, alta decât cea proprie a statelor, în limba ficăruia dintre cele două state sau doar a unuia dintre ele, acceptată de către părți. În cazul tratatelor multilaterale, acestea se redactează în mai multe limbi de circulație internațională din cadrul O.N.U.

Toate exemplarele redactării în limbi diferite sunt considerate autentice¹⁴.

În ceea ce privește procedura de negociere există anumite diferențe între negocierea tratatelor bilaterale și negocierea tratatelor multilaterale.

În cazul tratatelor bilaterale, statul sau chiar ambele state care sunt interesate de încheierea unui tratat au îndatorirea de a iniția negocierile. Pentru demararea procedurilor de negociere fie stabilesc întâlniri directe, fie recurg la convocarea unei reuniuni a reprezentanților lor.

¹³ Grigore Geamănu, *Drept Internațional Public*, vol.II, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983, p.87.

¹⁴ Bogdan Adrian, *Drept internațional public*, Editura UNIVERSITARIA,Craiova, 2012, p.125.

În cazul tratatelor multilaterale, procedura de negociere trebuie analizată din două perspective și anume: negocierea în cadrul tratatelor multilaterale restrânse și negocierea în cadrul tratatelor multilaterale generale.

Referitor la tratatele multilaterale restrânse, statele interesate de încheierea unui tratat convin asupra unui acord preliminar pe baza căruia se convoacă conferința reprezentanților statelor.

Acest acord preliminar cuprinde dispoziții ce indică locul, data, programul conferinței, statul care are obligația de a o convoca, statele care vor fi invitate, limbile ce vor fi utilizate, modul în care se va desfășura verificarea “deplinelor puteri” și orice altă prevedere ce are legătură cu regulile organizării unei conferințe internaționale.

Referitor la tratatele multilaterale generale, în majoritatea cazurilor, procedura de negociere se desfășoară în cadrul organizațiilor internaționale ce au un caracter universal sau în cadrul conferințelor pe care acestea le coordonează. În situația în care tratatele se negociază în cadrul unor conferințe ce nu se află sub comanda organizațiilor internaționale fie universale sau regionale, procedura va fi desfășurată pe baza regulilor aplicabile tratatelor multilaterale restrânse.

În legătură cu modul de elaborare a textului tratatului, se înregistrează anumite particularități și deosebiri ce decurg din forma bilaterală sau forma multilaterală a tratatului.

În cazul tratatelor bilaterale, fiecare dintre părțile contractante își prezintă propunerile, respectiv proiectul lor, rămânând ulterior să se ajungă la un consens asupra textului tratatului. În cazul tratatelor multilaterale ale căror negocieri nu se desfășoară în cadrul organizațiilor internaționale sau în cadrul conferințelor coordonate de acestea, elaborarea textului se realizează pe parcursul conferinței fără a avea în prealabil ca punct de pornire un proiect de tratat.

Așadar, în timp ce etapa de negociere a tratatului bilateral se încheie cu convenirea textului acestuia între cele două părți, în cazul tratatului multilateral, negocierea se încheie cu adoptarea textului tratatului, pe articole și în ansamblul sau.

În concluzie, negocierea reprezintă procedura directă prin intermediul căreia se formează tratatele, în cadrul căreia reprezentanții competenți și împuterniciți se întrunesc în scopul purtării anumitor discuții pe baza cărora va rezulta o înțelegere care ulterior va îmbrăca forma unui tratat.

BIBLIOGRAPHY

CURSURI ȘI MONOGRAFII

1. **Bogdan Adrian**, *Drept Internațional Public*, Editura UNIVERSITARIA, Craiova, 2012
2. **Ion Diaconu**, *Curs de drept internațional public*, Casa de Editură și Presă „ȘANSA” SRL, București, 1993
3. **Viorel Velișcu**, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2011
4. **Ivan Anane**, *Asistența, supravegherea, urmărirea, ordinea și siguranța publică în spațiul Schengen*, CONFERINȚA - PARTICULARITĂȚI ALE UNOR INSTITUȚII DIN NOUL COD DE PROCEDURĂ PENALĂ, Constanța, Secțiunea Drept procesual penal, aprilie 2016
5. **Ivan Anane**, *Protecția datelor cu caracter personal, a informațiilor clasificate și accesul populației la informații de interes public*, CONFERINȚA - PARTICULARITĂȚI ALE UNOR INSTITUȚII DIN NOUL COD DE PROCEDURĂ PENALĂ, Constanța, Secțiunea Drept procesual penal, aprilie 2016
6. **George Velicu**, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2012
7. **Grigore Geamănu**, *Drept Internațional Public*, Volumul II, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983
8. **Ion Diaconu**, *Tratat de drept internațional*, volumul I, Editura Lumina Lex București, 2002
9. **Nicolae Purdă, Nicoleta Diaconu**, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2011
10. **Stelian Scăunaș**, *Drept Internațional Public*, Editura C.H. Beck, București, 2007
11. **Viorel Velișcu, Pîrvu Loredana**, *Drept Internațional Public*, Editura SITECH, Craiova, 2012

TRATATE, CONVENȚII ȘI LEGI

1. Carta Organizației Națiunilor Unite
2. Constituția României
3. Convenția de la Montego Bay
4. Convenția de la Viena din 1969 privind dreptul tratatelor încheiate între state
5. Convenția de la Viena din 1986 asupra dreptului tratatelor dintre state și organizații internaționale sau între organizații internaționale
6. Legea Nr. 590 din 22 decembrie 2003 privind tratatele
7. Legea Nr. 4 din 11 ianuarie 1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor